ఓ.ఎస్.ఎన్.మూర్తి

రుమాలు మీద గులాబి

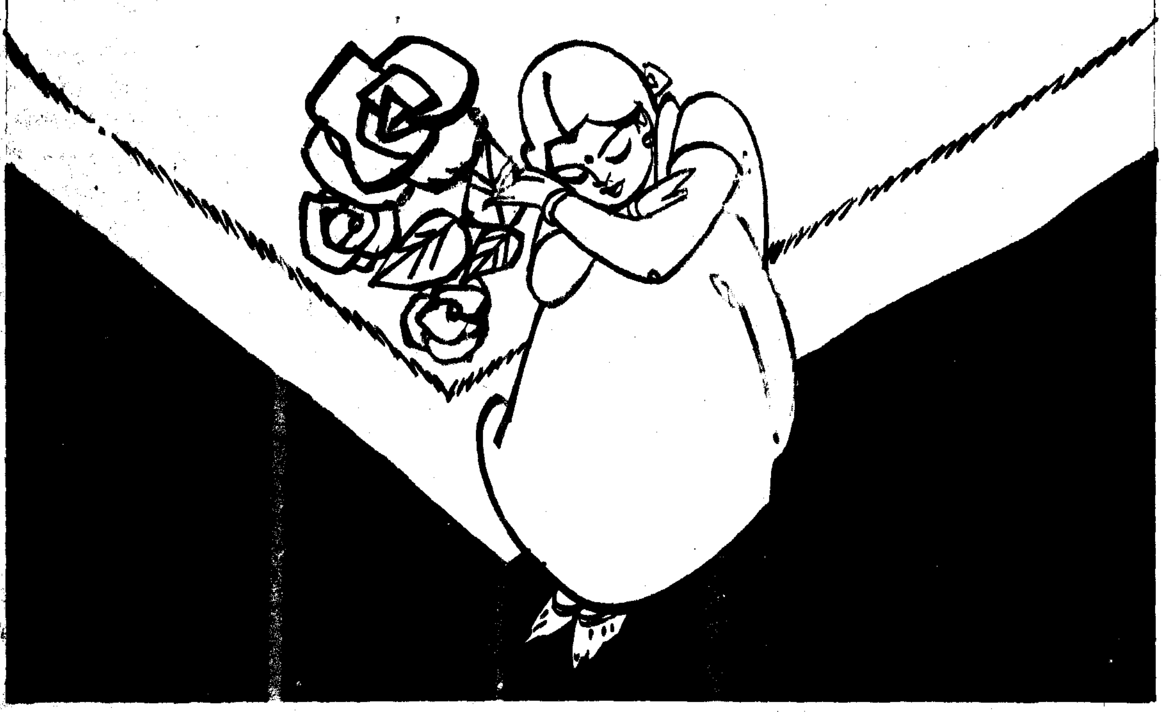

'ఏమండీ! ఓ గులాబి కోసుకోనిస్తారా!' రానుకుంటున్న వాడిని తలెత్తి చూశాను-

రెండు జళ్ళు, నీలం ఫ్రాకు వేసుకొని, తెల్లగా బొద్దుగా ఆరేడేళ్ళమ్మాయి ఎదురుగా నిల్చొనుంది. భయపడుతున్న కళ్ళలో ఉన్న ఆ అమ్మాయిని చూస్తే ముద్దేసింది. ఆ పిల్లని ముందెన్నడూ మా యింటి ప్రాంతాల్లో నేను చూడలేదు.

'ఎవరమ్మాయివమ్మా నువ్వు?' - చిన్నగా నవ్వుతూ అడిగేను.

"రాజారావు గారమ్మాయినండీ మా నాన్నారు బ్యాంక్‌లో పన్జేస్తారు. మా నాన్నారికి ట్రాన్స్ఫరయితే గుంటూరు నుంచొచ్చాం. అదే మా ఇల్లు ఆ అమ్మాయి గబగబా చెప్పేసింది ఎదురుగా ఉన్న యిల్లు చూపిస్తూ."

మా పాకిట్లో గులాబిచెట్టు ఆ రోజే పూయడం మొదలెట్టింది. మొదట పూసిన పూలు దేవుడికి పెట్టాలని, ఆ చెట్టు మొగ్గలేసినప్పటి నుండి మా అమ్మ అనుకుంటున్నది. కాని, అమాయకంగా అడుగుతున్న ఆ పిల్లని చూస్తే 'వద్దు' అనిచెప్ప లేకపోయాను. ఆరోజు విచ్చిన పూలలో ఒకటి కోసి ఆ పిల్లకిచ్చాను.

"నీ పేరేంటి పాపా"? - అన్నాను ఆ అమ్మాయిని దగ్గరకు తీసుకుంటూ.

'రాధ' - చక్రాల్లా కళ్ళు తిప్పింది.

'నీకు గులాబి ఇచ్చాను. మరి నాకేం ఇస్తావ్' - అన్నాను ఆ పిల్ల మొహం లోకి చూస్తూ.

'నా దగ్గరేముంది ఇవ్వడానికి' - ఆ పిల్ల జాలిగా మొహం పెట్టింది.

'ఒక్క ముద్దిస్తావా!'

'ఓ'! అంది రాధ.

రాధని ఓ ముద్దెట్టుకున్నాను.

"వస్తానండి, నేను బడి కెళ్ళాలి. మళ్ళీ రేపొస్తాను. నమస్తే!" అంటూ త్వరగా పరుగెత్తింది రాధ.

నాకు ఆ అమ్మాయిని చూస్తే ముచ్చటేసింది. ఒక్క క్షణం నా మనసులో చచ్చిపోయిన మా చెల్లాయి జానకి మెదిలింది.

నా తర్వాత చాలాకాలానికి మా ఇంట్లో జానకి పుట్టింది. అప్పటిదాకా ఒంటరి గాడినైన నేను, నాకూ ఓ చెల్లాయి పుట్టేసరికి విపరీతంగా సంబర పడిపోయాను. అతి గారాబంగా మా జానకిని పెంచాం. కాని విధి మా ఆనందాన్ని చూసి ఓర్వలేకపోయింది. జానికిని ఆరో సంవత్సరం జరుగుతుండగా మశూచివల్ల మమ్మల్ని వదిలి వెళ్ళిపోయింది.

జానకి పోవడంతో నేను దాదాపు పిచ్చి వాణ్నయి పోయాను. నాకు మళ్ళీ ఆ యింట్లో ఒంటరి జీవితం ప్రారంభమైంది. మానసికంగా అమ్మ గూడా బాగా క్షీణించి పోయింది. పైకి కనబడకుండా నాన్నగారు లోలోపలే కుమిలిపోయారు. మేము జానకిని పూర్తిగా మర్చిపోవడానికి చాల కాలం పట్టింది.

అప్పటినుండి చిన్న పిల్లలను చూసినప్పుడల్లా మాకు చాలా సరదాగా ఉండేది. రాధని చూసిన మొదటి క్షణంలోనే నాకు ఆ పిల్లలో మా జానకి కనిపించింది.

అలా గులాబితో పరిచయమైన రాధ ప్రతిరోజూ మా ఇంటికి వచ్చేది. నేను రోజూ గులాబీలు కోసిస్తూండేవాణ్ణి. రాధ నాకు రోజూ ఓ ముద్దు ఇస్తూండేది. మా ఇంట్లో పిల్లలానే రాధ మాతో బాగా కలిసి పోయింది.

ఒకరోజు రాధ నన్ను వాళ్ళింటికి పిల్చుకెళ్ళింది. వాళ్ళ నాన్నగారిని, అమ్మగారిని నాకు పరిచయం చేసింది.

'మా రాధ ప్రతిరోజు మీకు ఓ పెద్ద 'న్యూసెన్సు' అయిపోయి దనుకుంటాను' అన్నారు రాజారావుగారు నవ్వుతూ.

'అలా ఎప్పటి అనుకోకండి, రాధను చూస్తుంటే పోయిన మా జానకి గుర్తు కొస్తుంది. రాధ ఒక రోజు రాకపోతే నాకేం తోచదు' అన్నాను నేను.

రాధవల్ల మా రెండు కుటుంబాలు బాగా సన్నిహితమై పోయినయ్. రోజూ నేను రాధకి గులాబీ లివ్వడం. రాధ నాకు ముద్దివ్వడం అలవాటయి పోయింది.

'మిమ్మల్ని మామయ్యా!' అనిపిలుస్తాను. మీరేం అనుకోరుగా' అంది రాధ ఓ రోజున నా టేబుల్ మీద నిల్చొని.

నాకు చాలా ఆనందం వేసింది.

'నేనేం అనుకోను రాధా! నీ యిష్ట మొచ్చినట్లు పిలు' అన్నాను.

ఆ రోజు నుండి రాధనన్ను మామయ్యా అని పిల్చేది. గంటల కొద్దీ ఏవేవో కబుర్లు చెపుతూ మా ఇంట్లోనే గడిపేది.

'మామయ్యా!' 'అపోలో'లో చందమామ దగ్గర కెళ్ళగానికి టిక్కెట్లు ఎంత?' అంది రాధ ఓ రోజు.

నాకు నవ్వొచ్చింది.

'ఎంత టిక్కెట్టు పెట్టాలో ఇంకా తేల్చలేదు,' అన్నాను. ఆ పసిహృదయానికి అంతకంటే ఎలా చెప్పాలో నాకు తెలియ లేదు.

"రేడియోలో మనుషులు కూచుని మాట్లాడతారా? చైనా వాళ్ళు మనతో ఎందుకు యుద్ధం చేస్తున్నారు? నెహ్రూ గారికి పిల్లలంటే ఎందు కిష్టం? ఆయనకి పిల్లలు లేరా? - గాంధిగారికి గుడ్డలు లేవా? ప్రతి ఫొటోలోనూ ఒక్క పంచెతోనే కనిపిస్తారు?..."

ఇలా రక రకాలుగా రాధ అనేక ప్రశ్నలు వేసేది. అన్నిటికి ఏవో సమాధానాలు చెప్పి ఆ పసిహృదయాన్ని సంతృప్తి పరుస్తూండే వాణ్ణి.

చూస్తుండగానే సంవత్సరం గడిచి పోయింది -

నా ఇంజనీరింగ్ కోర్సు పూర్తయింది. వాల్తేరులోనే ఉద్యోగంలో చేరాను.

ఆ రోజు ఉదయం పది గంటలైంది. రోజూ నిద్ర లేవగానే గులాబీల కోసం వచ్చే రాధ ఆ రోజు పది గంటలయినా రాక పోయే సరికి రాధ కోసం ఉంచిన గులాబీలు తీసుకొని వాళ్ళింటి వెళ్లాను.

'రండి రాధకి తీవ్రంగా జ్వరం తగిలింది. అందుకే ఇవాళ రాలేకపోయింది' - నన్ను చూడగానే రాజారావు గారన్నారు.

గదిలో మంచం మీద రాధ పడుకోనుంది.

'రా మామయ్యా! ఇవాళ జ్వరం తగిలింది. అందుకే రాలేకపోయాను. బడికి కూడ వెళ్ళలేదు. గులాబీ తెచ్చావా?" అంది రాధ నీరసంగా.

రాధ మంచం మీదే నేనూ కూర్చున్నాను. నే తీసికెళ్ళిన గులాబీలు అంత జ్వరంలోనూ తల్లో పెట్టుకుంది.

'జ్వరం 102 దాకా ఉందండి. ప్రొద్దున్నే డాక్టర్‌కి చూపించాను. ఆయన ఇంజక్షన్లు, టేబ్లెట్లు యిచ్చాడు' అన్నారు రాజారావుగారు.

నేను కాసేపు కూర్చొని వచ్చేశాను.

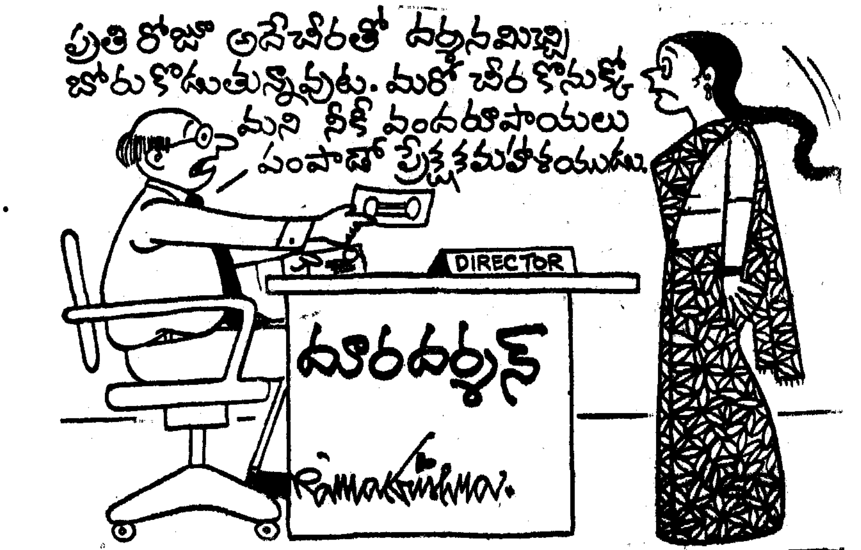

కథలు వ్రాయడం ఎలా?

• మనిషి ఇంకొక మనిషితో, సంఘంతో, రాజ్యంతో, మతంతో గల సంబంధం అనేక సంఘటనలకీ, పరిస్థితులకీ, అనుభవాలకీ దారితీయవచ్చు. జీవితంలోని ఒక అంశాన్ని వివరించడానికి కథ సాధనం. ఒక అవస్థనిగానీ, ఒక అనుభవాన్ని గానీ, ఒక వైచిత్ర్యాన్ని గానీ, ఒక మనస్తత్వాన్ని గానీ చిత్రించేది కథ.

కథకి కావలసినవల్లా నెలపొడుపులాంటి అందమైన భావమూ, ఉవ్వెత్తుగా లేచే తరంగవేగమూ, మల్లెమొగ్గ అరవిరిసేతీరు.

-హితశ్రీ.

శార్వరి సంకలనం నుంచి

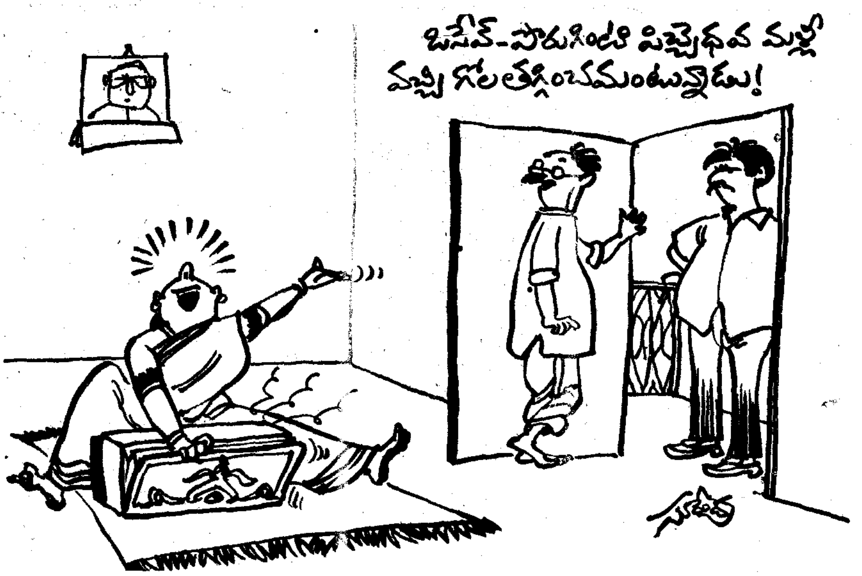

అలా ప్రారంభమయిన జ్వరం చివరికి టైఫాయిడ్‌లోకి దిగింది. రోజూ క్యాప్సిల్సు, ఇంజక్షన్లు ఇస్తున్నాడు డాక్టరు.

టైఫాయిడ్ అనేసరికి నా గుండె దడదడలాడింది. ఆ రోజు నుండి నాకేం తోచలేదు. నిద్ర లేవగానే నవ్వుతూ కనిపించే రాధ, రోగిగా పీక్కుపోయిన మొహంతో మంచంలో పడుకుంటే నాకు చాలా బాధేసింది. ఒక్కసారి పక్కలో పడుకున్న జానకి కళ్ళలో మెదిలింది. నా గుండె ఝల్లుమంది. రాధకి త్వరగా జ్వరం తగ్గించమని చిన్న పిల్లాడిలా భగవంతుణ్ని ప్రార్థించాను.

రోజూ ఆఫీసు నుండి రాగానే రాధ మంచం ప్రక్కనే కూర్చునేవాణ్ని. పొద్దు పోయిందాకా అక్కడే ఉండి ఏవో కబుర్లు చెప్తూ రాధ నిద్ర పోయిం తర్వాత నేను ఇంటికొచ్చేవాణ్ని.

'మావయ్యా! నాకీ జ్వరం తగ్గదా' అంది రాధ కన్నీళ్ళతో. జ్వరం తగిలి అప్పటికి పది రోజులు.

ఆ మాటలు వినగానే నాకు చాలా బాధేసింది. 'ఛ! ఊరుకోమ్మా! తగ్గకేం చేస్తుంది. ఇహ రెండ్రోజుల్లో పూర్తిగా తగ్గిపోతుంది. తప్పు! ఏడవ్వగూడదూ!-' అన్నాను రాధ కన్నీళ్ళు తుడుస్తూ.

'నాకు హాయిగా తిరగాలనుంది మావయ్యా! మన గులాబి చెట్టు చూసి చాలా రోజులయింది. మా బళ్ళో పాఠాలన్నీ అయిపోతుంటాయ్ – మళ్ళీ అవన్నీ నాకెవరు చెప్తారు' అంటూ భోరున ఏడ్చేసింది.

కాసేపు రాధని ఊరడించి నేను వచ్చేశాను. తర్వాత కొద్ది రోజులకే రాధకి జ్వరం తగ్గుముఖం పట్టింది. పథ్యం తిన్న రాధ క్రమక్రమంగా కోలుకోడం ప్రారంభించింది. దాదాపు నెల రోజులకిగాని రాధ మొహంలో వెనుకటి కళ రాలేదు.

రాధ మంచమెక్కినప్పటి నుండి నేనే రోజూ గులాబీలు తీసుకెళ్ళి ఇస్తుండే వాణ్ని. అంత జ్వరంలోనే నేను గులాబీలు తీసుకు రాకపోతే చాలా బాధపడేది. అందుకే క్రమం తప్పకుండా తీసికెళ్ళే వాణ్ని. జ్వరం తగిలినప్పుడు పూలు పెట్టుకో గూడదంటే, పక్కనే పెట్టుకుని చూసుకుంటాననేది. ఆమెకూ గులాబీలకి గల అవినాభావ సంబంధం అలాంటిది.

గులాబీల కోసం రాధ వెనుకటిలాగా మా యింటికి రావడం మళ్ళీ మొదలయింది.

'బళ్ళో పాఠాలు యీ నెల రోజుల్లోనూ చాలా అయిపోయాయ్ మావయ్యా! నాకు ఆ పాఠాలన్నీ చెప్పవూ!, అని దీనంగా మొహం పెట్టి అడిగింది. ఆ చిన్న కోరికను కాదనలేకపోయాను.

ఆ రోజు నుండి రాధకి రాత్రిపూట పాఠాలు చెప్పేవాణ్ని.

అయిదు నెలలు గడిచిపోయినయ్ – రాధ మామ్మూలుగా వెనుకటి రాధ అయింది. వెనుకటి చలాకీతనం, ఉత్సాహం రాధ మొహంలో కనిపించినయ్.

మార్చిలో నా పెళ్ళి నిశ్చయమైంది.

నా పెళ్ళి జరుగుతుందంటే రాధ సంతోషానికి హద్దులు లేకుండా పోయింది. పెళ్ళి పెద్దలాగా ఆ నాలుగు రోజులూ తెగ తిరిగింది. రాజారావుగారూ ఆయన భార్య కూడా నా పెళ్ళి తతంగం పూర్తయ్యేదాకా మా యింట్లోనే వున్నారు.

ఆ రోజు ఉదయం పది గంటలైంది.

పేపరు చూస్తూ వాకిట్లో కూర్చున్నాను. నీలం ఫ్రాక్ వేసుకుని బడికి పోతూ రాధొచ్చింది.

'ఏం రాధా పొద్దున్నే గులాబి కోసం రాలేదేం! అన్నాను.

'ఇవ్వాల్టి నుంచి గులాబీలు నాకెందు కిస్తావయ్యా! అత్తయ్యొచ్చిందిగా – ఆమె కిస్తావ్, ఇక నుంచి మేము కనపడ్తామా, మాతో మాట్లాగతావా'– వెక్కిరింపుగా అంది రాధ.

రాధ మొహం చూస్తే నవ్వొచ్చింది నాకు.

'అలా ఎవరు చెప్పారు నీతో'

"ఎవరు చెప్పాలి నాకు తెలియదూ!" పెళ్ళంటే ఏమిటి మావయ్యా – "ఒకళ్ళతో స్నేహం తెంచేది మరొకళ్ళతో స్నేహం పెంచేది" అని మొన్న మా టీచరన్నారు తెలుసా?" అంది రాధ చేతులు తిప్పుతూ పెద్ద ఆరిందాలాగా.

ఏడేళ్ళ రాధకి పెళ్ళి మీద అంత అభిప్రాయం వున్నందుకు నాకు ఆశ్చర్యం కలిగింది.

"ఇహ ఉపన్యాసాలాపి పువ్వు కోసుకుని బడికెళ్ళు. ఇప్పటికే పది గంటలు దాటింది" చిన్నగా మందలించాను.

"అదిగో చూశావా? అప్పుడే పరాయి వాళ్ళ మీద నిర్లక్ష్యం కనిపించింది. రోజూ నువ్వే పూలు కోసిచ్చేవాడివి. ఇవాళ 'కోసుకో' అన్నావ్! రేపు 'వెళ్లేదమ్మాయ్! మా ఆవిడకి కావాలి' అంటావ్-ప్చ్- ఏం చేస్తాం- సరే కానీ పెళ్ళయిన వాడివి నిన్ను కష్టపెట్టకూడదులే, ఇవాళే ఆఖరి పువ్వు కోసుకెళ్తా, రేపట్నుంచి పూలకి కూడా రాను, అంటూ రాధ బయటికి పరుగెత్తింది.

గులాబి కోసుకుని తల్లో పెట్టుకుని మళ్ళీ నాదగ్గర కొచ్చింది.

'వెళ్ళొస్తా మావయ్యా! టా! టా!'

'రాధా! నా మామూలేది?'

రాధ నా దగ్గరగా వచ్చింది.

'ఇంకా మా ముద్దులెందుకుబాబూ! సరే కాని!- ఇదే ఆఖరి ముద్దు. రేపట్నుంచి నేను ముద్దివ్వను-నువ్వు పూలివ్వవు.'

రాధ పదే పదే అలా అనటం నాకు

కథలు వ్రాయడం ఎలా

ప్రతి కథ వ్రాయడానికి ఒక కారణం, ఒక ప్రేరణ ఉంటుంది. వాటి వెనక ఒక సంఘటన ఉంటుంది. లేకపోతే అది కథకాదు. మరేదో అవుతుంది. రచయితకు వస్తువు – ముడి వస్తువు ఎంత ముఖ్యమో, దాన్ని కళాత్మకంగా, పఠనయోగ్యంగా చేయడానికి చేసే కృషి, ఆలోచన అంత ముఖ్యం. ఆలోచన అందరికీ వుంటుంది. దాన్ని పదిమందికి నచ్చే విధంగా, పదుగురు మెచ్చే రీతిగా చెప్పగలగటంలో రచయిత ఆవిర్భవిస్తాడు. లేకుంటే మామూలు మనిషే!

– శార్వరి.

శార్వరి సంకలనం నుంచి

కొంచెం బాధ కలిగించింది. అలా పూట రాధ ప్రవర్తనే నాకు వింతగా తోచింది.

'తప్పు రాధా! అలా మాట్లాడకూడదు. ఏం జరిగినా మన స్నేహానికి ఆటంకం కలగదమ్మా' అంటూ ఆప్యాయంగా ముద్దెట్టుకున్నాను.

'మావయ్యా' రాధ కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగినాయ్.

'నిజంగానా మావయ్యా! అత్తయ్యా రావడం వల్ల నువ్వు నాతో ఇప్పటిలాగా మాట్లాడవనుకున్నాను. నాకు గులాబీలు ఇహ నుంచి ఇవ్వవనుకున్నాను నిజంగా నాకు రోజూ మామూలుగా గులాబి తీస్తావా!' రాధ ఏడ్చేసింది.

రాధ కన్నీళ్ళు చూస్తే నా కళ్ళలో కూడా నీళ్ళు తిరిగినయ్.

'రాధా! తప్పు అలా ఏడవకూడదు' రాధని కాసేపు సముదాయించాను.

'నన్ను మర్చిపోనని ఒట్టేంచు!'- రాధ కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంటూ అంది

అలాగే రాధా! నిన్ను జీవితంలో మర్చిపోను' ఆ పసిచేతిలో చెయి వేసి తృప్తి పరిచాను.

'వస్తా మావయ్యా పది దాటింది. టా టా' అంటూ రాధ బయటకు పరుగెత్తింది.

రాధను చూస్తే నా హృదయం వేదనతో కొట్టుకులాడింది. రాధ ఎవరు? - నేనెవరు? కేవలం గులాబీలతో ప్రారంభమైన మా పరిచయం విడదీయని ఆన బంధంగా విలిచిపోయింది.

రాధని గురించి ఆలోచిస్తున్న నేను బయట ఏదో గొడవ, కేకలు వినబడ్డంతో బయటకు వెళ్ళాను.

లారీ కింద ఎవరో పడిపోయారని జనమంతా గుమికూడారు. కొంచెం దూరంలో ఓ లారీ ఆగి ఉంది.

'లారీ కిందపడ్డ దెవరు' - ఒకాయన్ని అడిగాను. ఆయన ఎవరో ముసలి డన్నారు. మరోకాయనకాదు ఎవరో కాలేజి స్టూడెంట న్నాడు. ఇలా రకరకాలుగా ఎవరికి తోచింది వారు చెప్తున్నారు.

జనాన్ని తోసుకుని ముందుకెళ్ళా.

ఎదురుగా కనిపించిన దృశ్యం చూసే సరికి నా తల తిరిగిపోయింది. భూమ్యా కాశాలు ఏకం అయినట్లనిపించింది.

నెత్తురు ముద్దగా జనం మధ్యలో రోడ్డు మీద రాధ పడి వుంది!

మెళ్ళో పుస్తకాల తెల్లసంచి, తల్లో గులాబి, నీలం ఫ్రాకు-అన్నీ నెత్తురుతో తడిసి పోయినయ్. మెడ మధ్యగా టైరు పోవడంతో గుడ్లు బయటకొచ్చి అందాలు చిందే నా రాధ మొహం భయంకరంగా ఉంది.

'రాధా!' - అని కేక పెట్టడం మాత్రం నాకు తెలసు తర్వాతేం జరిగిందో నాకు

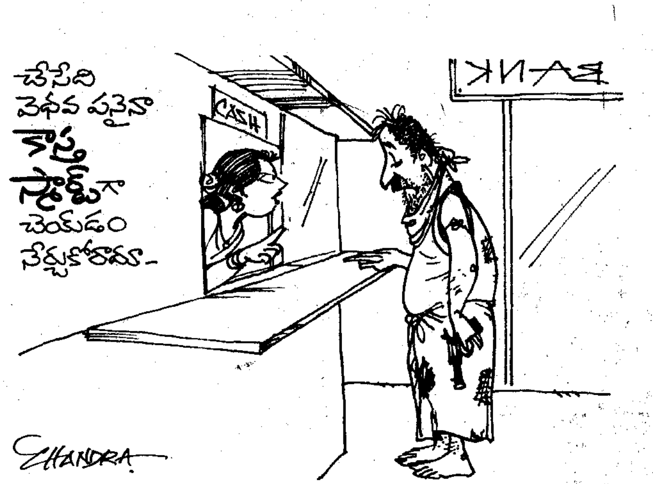

తెలియదు.

నేను కళ్ళు తెరిచి చూసేటప్పటికి అమ్మ విసనకర్రతో విసురుతున్నది. నా భార్యా, నాన్నగారు కొంచెం దూరంలో నిల్చొని ఉన్నారు.

నేను చూసిన భయంకర దృశ్యం కలలో అనుకున్నాను. కాని అది కల కాదు! నిజమే!

బడికి త్వరగా వెళ్ళాని పరుగెత్తిన రాధ, పక్కనుండి వేగంగా వస్తున్న లారీని చూడలేదు.

ఏ నిమిషాన రాధ ఆ మాట అన్నదో అది అక్షరాలా నిజమైంది? ఆరోజు నే నామెకిచ్చిన ఆఖరి గులాబి ఆమె నాకిచ్చిన ఆఖరి ముద్దు.

రాధ మరణంతో నాలో ఏర్పడ్డ. ఆవేదననూ, బాధనూ, దుఃఖాన్ని ఎలా అణచుకోవాలో అర్థం కాలేదు. మానసికంగా చాలా కృంగి పోయాను. ఏ పని చేస్తున్నా రాధ నవ్వు మొహం కనిపించేది. రాధతో అలవాటు అయిన ఆ వాతావరణంలో ఉండలేక, కొన్నాళ్ళు శలవుపెట్టి అక్కడా, ఇక్కడా తిరిగాను. ఇంతలో నాకు హైద్రాబాద్ ట్రాన్స్‌ఫరయింది.

రాధ పోవండంతో రాజారావుగారి గుండె బద్దలైంది. ఆయన భార్య దిగులుతో మంచం పట్టి కొద్ది రోజులకే ఆయన్ను పూర్తిగా ఏకాకిగా చేసి పోయింది. ఒకదాని వెంట మరొటిగా తగిలిన దెబ్బలతో రాజారావుగారు కోలుకోలేక పోయారు. మానసికంగా పూర్తిగా చెడిపోయి పిచ్చివాడిగా తన తమ్ముడి దగ్గర నెల్లూరులో ఉన్నారు.

స్వంత చెల్లెలు పోయినపుడు త్వరలో కొలుకో గలిగాను. కాని రాధని మరిచిపోలేక పోయాను. ఆమెతో నాకు కలిగిన పరిచయం, మా మధ్య పెనవేసుకున్న అనుబంధం అలాంటివి.

నేను పెళ్ళి చేసుకోకపోతే రాధ నాకు దక్కేదేమో! రాజారావుగారి జీవితం, కుటుంబం నాశనం కాకుండా ఉండేవేమో అని నాకు ఈ నాటికీ అనిపిస్తొంది.

'పెళ్ళి ఒకళ్ళతో స్నేహం పెంచుతుంది - మరోకళ్ళతో స్నేహం తెంపుతుంది. అని రాధ చెప్పిన మాటలు నిజమే ననిపించినయ్!

నేను రాధని మర్చిపోలేను. ఆమె నా జీవితంలో చెరగని ముద్ర వేసింది. చిన్న పిల్లలు దేవుడితో సమానమన్నారు. నే నామెను దేవతగా కొలుస్తాను. అందుకే నేను రోజూ ఆమె ఫోటోకి ఓ గులాబిని సమర్పిస్తాను. ఆమె మీద ఏర్పడ్డ ఈ మమత ఏనాటి పూర్వజన్మ ఫలమో నేను చెప్పలేను.

* * *

రాంబాబు కళ్ళు తుడుచుకుని మళ్ళీ ప్రారంభించాడు.

'పెళ్ళి చేసుకున్న తరువాత ఆమెను మరిచిపోతాననే భ్రమనూ, అనుమానాన్నీ పోగొట్టటానికి ఇప్పుడు రాధలేదు'

ఆమె ఆత్మయినా నన్నర్థం చేసుకుంటుందనే ఆశతో మా పెద్దబ్బాయికి 'రాధాక్రిష్ణ' అని పేరుపెట్టుకున్నాను. ఆమె జ్ఞాపకం అనుక్షణం - నాతో ఉండాలనే ఇలా నా జేబు రుమాళ్ళ మీద గులాబీలు కుట్టించాను'.

రాంబాబు కళ్ళ నుంచి నీళ్ళు జలజలా రాలాయ్, ' నీ జేబురుమాళ్ళ మీద గులాబీ పూలెందుకు కుట్టించావ్' అని నేను సరదాగా అడిగిన ప్రశ్న వెనుక ఇంత కథ దాగుందనుకోలేదు.

'నన్ను క్షమించు రాంబాబూ! నే నడిగిన సరదా ప్రశ్న నీ గత స్మృతులను తవ్వి నీకు బాధ కలిగిస్తుందనుకోలేదు. అయామ్ సో సారీ! అన్నాను.

రాంబాబు నిర్వికారంగా ఓ నవ్వు నవ్వాడు.

(1970 జూన్ జ్యోతి నుంచి) ●